

“La vitalitat d’un amic amb mobilitat reduïda em va inspirar la novel·la”

David Nel·lo (Barcelona, 1959), narrador i traductor, publica a Proa la novel·la *Setembre a Perugia*, premi Roc Boronat. És autor d’una vintena de títols per al públic infantil i juvenil. En la seva narrativa per a adults es destaquen les obres *El meu cor cap a tu per sempre*, premi Marian Vayreda, i *La geografia de les veus*, premi Andròmina.

—El que deixa a Barcelona el protagonista quan se’n va a Itàlia per fer-hi una estada, un traductor de l’italià casat i amb fills, no us interessa gaire. Fins a la pàgina 54, per exemple, el lector no sap que té fills.

—No és pas que no m’interessi gens, sinó que és un fet latent a la història. Ja la primera nit que passa a Perugia es fa esment que dorm sol. Crec que la presència del que ha deixat momentàniament a casa hi és per l’absència. És ell enfrontat a la nova situació transitòria d’estar sol en un altre país.

Hi ha un moment que prova de pensar en la dona i els fills i diu no hi ha cobertura. No els truca, però hi pensa. En aquell moment se sent allunyat de la seva realitat quotidiana.

—No sembla que fugi de res.

—D’acord. Però la manera com marxa té importància, perquè no fa precipitadament. Hi ha aquesta cosa una mica accidental de la fugida.

—Un cop arriba a Perugia sembla obert a tot allò que la ciutat li ofereix, com les noves amistats. Sense enyorar els anys que hi va viure d’estudiant, oi?

—Sí. És conscient que no pot recuperar la Perugia de quan era jove. La seva fita fonamental —tampoc no en té cap d’important— no és pas la recança de llocs, no és pas l’enyorança.

—En comptes de dedicar-se de ple a la seva feina de traductor, vol viure la ciutat.

—Sí. Sobretot perquè hi ha aquesta fascinació, com a traductor de l’italià i com a persona que parla italià, d’estar envoltat d’Itàlia, de la realitat de l’Úmbria. És el doble joc de ser-hi i no ser-hi, el doble joc d’estar immersit en una realitat i saber que no hi pertany. La mirada des de fora sempre hi és present.

—De jove era faldiller i ara busca l’amistat de persones interessants.

TINA BAGUÉ/ARXIU

David Nel·lo publica a Proa la novel·la *Setembre a Perugia*, premi Roc Boronat.

—Sense dubte, si bé l’amistat amb en Paolo li arriba d’una manera casual. S’hi troba, després de superar la prevenció en veure’l impedit. Però és veritat que en una altra època no s’hauria adonat de la seva presència. Ara mira el seu voltant d’una manera diferent.

—Alguns altres autors haurien aprofitat l’anècdota de l’estada a l’estranger per a enfrontar el protagonista a una reflexió vital, per a fer-li replantejar-se l’existència.

—Tot i que al principi el veiem passejant per Perugia una mica descol·locat, i per tant hi ha un cert neguit vivencial i circumstancial, mai no es planteja de fer foc nou. Sí que al final canvia una mica la seva visió de la vida. Però és gràcies al tracte amb en Paolo, no perquè es replantegi la seva existència. I no ho fa perquè l’interès del narrador s’adreça a la relació que té amb en Paolo, molt més que no al seu pensament interior.

—Per què Perugia?

—Per haver-hi anat a estudiar.

—I la novel·la neix d’imaginar

què hi farieu si hi tornéssiu sol, com fa el protagonista?

—No. La llavor de la novel·la va ser la coneixença de la persona a qui dedico el llibre, Vincenzo, que comparteix els atributs de Paolo i té una malaltia degenerativa que li provoca una mobilitat reduïda. La coneixença i la posterior amistat amb Vincenzo em van impressionar molt, perquè, tot i tenir tantes dificultats, és una persona de molta empena i amb un grau de llibertat interior notable. El fet em va colpir i em va fer venir ganes d’explicar com era aquesta persona, el protagonista, Hug, té certs temors i, veient la manera que té Paolo de comportar-se, s’adona que potser molts d’aquests temors són ridículs. Adquireix la consciència d’una certa essencialitat, de què és important a la vida i què no.

—Hug s’enduu un llibre de Sebastià Juan Arbó per a llegir-lo a Itàlia. És un homenatge a l’autor?

—Sí. És un autor que m’agrada molt. Però l’utilitzo sobretot per motius argumentals, perquè és un autor molt lligat a la seva terra. Quan Hug intenta llegir-lo no sent cap nostàlgia del seu país perquè en aquells moments viu immersit en la realitat italiana.

Lluís Bonada